

A FAVOR DE LA VIDA

Els cristians no podem restar indiferents quan es debaten temes que afecten la vida, encara que això suposi anar contra corrent, assumint i defensant valors no compartits per molts altres. I és que el destí d'una nova vida no és només un afer particular, també afecta al bé de la societat, puix eliminant als que han de néixer, qui sap si també ens privem de persones que podrien fer avançar la ciència en benefici de la humanitat. Per això cal que els governs protegeixin tota vida. I el cas és, que després tants anys d'haver-se abolit aquella norma de dret, que deia que els fills eren propietat dels pares, com ho eren les cries dels seus ramats, i per això podien disposar d'ells, destinant-los a la vida eclesiàstica o militar, al casament o al convent, ara entre les avortistes ha rebrotat aquest dret sobre la carn humana, dient que les dones són les "propietàries" del seu cos i per això tenen dret a decidir si el fill que ha engendrat naixerà o serà eliminat, no solament es torna a temps, llenguatges i fets ja passats, sinó que es rebaixa la dignitat de la dona, reduint el seu privilegi de ser mare a una simple gestió d'un material orgànic. I encara diuen que el que ha de néixer no és una persona —és a dir, un ser subjecte de drets i de deures—, però no es pot negar que és un ser humà i que si ningú no li ho impedeix arribarà a ser persona.

Per això l'avortament no és una qüestió merament religiosa, és un despropòsit perquè es tracta de deixar néixer o no un ser humà. I a més sempre serà preferible evitar la concepció que eliminar una nova vida humana innocent i indefensa, perquè això últim és una injustícia, ja que perd el més feble i guanya el més fort. Certament que els governs, que tenen obligació de solucionar els problemes socials, han de legislar sobre l'avortament. Però no poden oblidar que com en d'altres les coses que mai es podran eliminar del tot, com ara la droga, el tabac, la prostitució, la pederàstia, l'alcoholisme, la corrupció, etc., hauran de limitar els casos, a base de temps i/o supòsits, però mai ampliar, perquè com ha passat en algun país europeu que liberalitzà la droga, el consum d'aquesta no solament no ha minvat, com deien els seus defensors, sinó que han crescut exponencialment.

Segles a venir, la història farà justícia a l'Església del nostre temps, perquè entre totes les instàncies mundials, haurà estat l'única en defensar la vida humana des de la seva concepció fins a les seves acaballes. Fer el contrari és un trencament de la moral natural del ser humà i un extraviament ètic dels que incoherentment per una part clamen per l'abolició de la pena de mort i per altra defensen l'avortament com un dret i una conquesta del "progrés".

E. ZARAGOZA

EDITORIAL

RODA EL MÓN I TORNA AL PATI DE L'AJUNTAMENT

Aquest refrany que diu exactament *Roda el món i torna al Born* o al lloc que acabi en on, es podria aplicar al Concurs-Exposició de plantes i flors que aquest passat cap de setmana va tenir lloc a Sant Feliu i les quals flors, plantes i altres modalitats es varen poder veure i visitar a l'exposició feta novament al pati de l'Ajuntament. Fou el dia 10 de maig de l'any 1953 quan per primera vegada es va organitzar el Concurs de Flors per part de l'Ajuntament que va tenir com a lloc de presentació de solament flors el pati del *Palacio Municipal* com s'anomenava en aquella època. Des de llavors han passat seixanta-un anys i és un dels concursos més veterans de les comarques gironines i potser analitzant-ho bé potser del principat. Cada any ha estat puntual a la cita del mes de maig i que recordem no ha fallat mai.

Al llarg de tots aquests anys ha canviat, però, d'espais de presentació, les modalitats i especialitats del concurs i els complements que s'hi han anat presentant. Si al principi fem referència al refrany de volta el món i torna..., ens volem referir al lloc on es va presentar enguany, que és el mateix on es va fer l'any 53. Mentrestant en tots aquests anys transcorreguts s'ha fet la seva presentació en diversos escenaris com la Porta Ferrada, el Monestir, l'Hort del Rector, l'antic Hospital i l'any passat a l'Asil Surís. Al mateix temps alguns anys s'ha aprofitat el concurs-exposició per presentar-hi conjuntament altres complements i atractius com espais enjardinats per diversos indrets de la ciutat, mostra i concurs d'estores florals al passeig i en els carrers del casc antic i també a les entrades i balcons guarnits i florits.

Com si es tractés d'una gràfica, podríem veure-hi l'evolució que ha tingut el nostre veterà concurs de plantes i flors des dels seus modestos inicis, passant pels anys de gran ressò i èxits de presentació fins arribar als moments actuals en que la participació sembla no ha estat la desitjada, essent aquest potser el motiu de presentar-lo novament enguany al pati de l'Ajuntament.

Unes altres dades a destacar són els noms dels guanyadors participants, que en diverses ocasions es poden veure repetits, el que demostra que els mateixos tenen una gran afició a les flors i plantes i és una constant per a ells participar-hi cada any amb les seves creacions per tal d'obtenir una distinció o un premi simbòlic més que econòmic.

Un concurs-exposició de plantes i flors que en tots aquests anys transcorreguts s'ha mantingut present als esdeveniments de la ciutat essent al mateix temps un fidel representant dels ciutadans i ciutadanes que tenen com a afició la creació floral i que els serveix per mostrar-la a la resta de guixolencs i visitants.

NOTIQUES GUIXOLENCS

ACLARIMENT: NO ÉS CAP HERÈNCIA DELS GERMANYS ANILLÓ.

SABATES VERMELLES

Les tres de la tarda, dilluns, aquest mes de maig que ja sembla de juliol. Els nens endreçats a col·legi, la tramuntana fent volar núvols de terra al monestir, a plaça, al passeig, mantenint dretes les banderes a la badia. El passeig és més lluminós que el mar verd, espès i nòrdic. Una quinzena de persones prenen el sol a la platja, més aviat cap al racó de Garbí. N'hi ha de vestits i de despulats i n'hi ha que dormen. Una noia en topless plega els braços sobre els pits i rodola avall per la sorra, fins a una seva companya.

M'assec en un mirador. A la sorra, aprop meu, hi veig dues sabates vermelles, buides i solitàries. La Ventafocs del cas és aquesta pèlroja que balla entusiasmada a la sorra, una mica més avall. Té uns vint-i-cinc anys, és alteta i duu un vestit de ratlles negres. Va amb una altra noia d'uns quinze anys i dues nenes petites. Potser són germanes. Les nenes seuen a la sorra. La pèlroja du penjada una Canon amb un teleobjectiu. Quan s'ha cansat de ballar, s'aixeca les ulleres fosques marrons i comença a fer fotos de les nenes, de la noia, de la badia, del moll. De cop es gira cap a mi per sorpresa i em retrata.

No em dono per al·ludit, però ara em permeto treure un bolígraf i prendre apunts, com si el paper fos un mirall contra la seva càmera, el mirall secret de la Madrastra.

El vent li tira enrere la cabellera arrissada. Tota una Canon amb un teleobjectiu, no pas un simple mòbil. Diners, necessitats creatives, rumio.

Després, totes quatre s'acosten al mirador on sec. Pel camí, la noia recull les sabates vermelles. Apunto. S'asseu al meu costat. Es treu la sorra dels peus amb un mocador. Apunto. Ungles dels peus amb esmalt vermell. Apunto. Es calça. Sense mitjons. Apunto. Braçalets a cada canell, del mateix color, vermell. Tota ella és un conjunt per ressaltar els cabells que la coronen.

Paro l'orella. És rus. Ni idea què diuen. Només que estan molt animades. No paren de riure, i a l'interior del meu mirall penso com és de complicat superar l'estampa sense evitar plantar cara al teu paisatge. El paisatge teu. Però no és tan difícil, proveïda com està la vida de màgia i de creació. La tramuntana m'hi ajuda molt sempre, perquè despulla i materialitza, concreta i afila, esbandeix els vapors.

Al cap d'una estona, arriben dues senyores grans, i les sis forasteres se'n van. Jo també me'n torno a casa. Als gronxadors, els nens parlen francès. Alguna russa, algun cotxe amb matrícula francesa. Els nostres nens són a col·legi, amb les seves fantasies. Els carrers han desguassat la gentada del pont de l'u de maig i la tramuntana ha acabat de fer net, al cel com a la terra. Me'n torno a casa, el vent se m'hi endú, és com volar. La tramuntana m'hi ajuda sempre. Amb ella tinc la impressió que en la pura existència hi ha el luxe, i fins i tot la bellesa.

TONI SALA

www.setmanariancora.cat - facebook: Setmanari Ancora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola - Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores - Tel. i fax: 972 328 366 - Adreça postal: Apartat 99 - 17220 Sant Feliu de Guixols - Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat -

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACP C

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència